

som den, der her foreslaas, en Ordning, som tilbyder Landbruget, ikke Verdensmarkedets Pris, som det fra visse Hold har været krævet, men fuld Erstatningspris — altsaa Majsens Pris med Tillæg af Omkostningerne ved selve Ombytningen og Vederlag for Kvalitetsforringelse, naar man erstatter godt Brødkorn med daarlig Majs — og samtidig med, at der bydes en saadan fuld Erstatningspris, nedsætter Brødprisen til det samme lave Niveau, som har været gældende sidste Aar. Alene Udgiften til Dækning af Pristorskellen vil blive 56 Mill. Kr. Dertil kommer saa de Udgifter, der, selv om de nu her søges nedbragt, er meget betydelige, Udgifterne ved selve Ordningens Gennemførelse.

Om alle disse Udgifter maa jeg her ved Lovforslagets Forelæggelse sige, at de desværre er i høj Grad sikre. I den Henseende er der ingen Tvivl. Med de Indtægter, der er nævnte i Bemærkningerne til Lovforslaget, er Forholdet derimod noget anderledes. Den første Indtægt, der er anført som sandsynlig, er den, der fremkommer ved en Forhøjelse af Hvedebrødprisen. Medens der altsaa her bydes Landbruget fuld Erstatningspris, en Pris, der ligger omkring 44 Kr., nedsætter man Rugprisen til 15 Kr. for Forbrugerne, men samtidig forhøjer man Hvedepriisen for Forbrugerne til 60 Kr. Derved indvindes en Førtjente for Statskassen paa ca. 16 Kr. pr. Tønde Hvede. Jeg maa sige, at det vilde være ganske urimeligt, hvis ikke denne Indtægt indgik til delvis Dækning af den betydelige Udgift, der er ved Rugbrødsprisen Nedsættelse. Selv med 60 Kr. er man langt fra oppe paa den Pris, som det vilde koste, hvis vi, som Tilfældet var før Krigen, importerede Hvede til Befolkningens Forbrug, og der er i høj Grad Anledning til, at et Forbrug, der, som Tilfældet er for Hvedebrøds Vedkommende, i meget høj Grad gaar over paa det Omraade, der kan betegnes som Luksus, indskrænkes saa meget som muligt. Og Vejen til at gøre det er dels den, at man sætter en Pris, der nogenlunde, om ikke fuldt ud, svarer til den virkelige Handelsværdi, og dernæst den, at man foretager en passende Rationering, hvad ogsaa Lovforslaget indeholder Bestemmelser om.

Den næste Indtægt, der er anslaaet i de til Lovforslaget knyttede Bemærkninger, er en Indtægt ved Eksport af Brødkorn. Imod denne Eksport er der rejst store Betæneligheder, dels Betæneligheder, der gaar ud paa, at der slet ingen Eksport bliver, og dels Betæneligheder,

der gaar ud paa dette, at hvis der bliver Eksport, er det rimeligt, at Landbruget opnaar den fulde Indtægt af, hvad en saadan Eksport giver. Med Hensyn til det første, at der slet ingen Eksport af Brødkorn skulde blive, vil jeg sige, at det kan jo ingen med Sikkerhed vide endnu. Dette vil bero paa Høstens Udfald. Paa det Tidspunkt, da Kornlovsforslaget blev udarbejdet og fremsat i det andet høje Ting, var Udsigterne i saa Henseende meget lovende. Ogsaa de officielle Indberetninger tydede paa, at vi vilde faa en Høst, der betydeligt overskred, hvad der havde været Tilfældet i de sidste 6 Aar. Den Omstændighed, at der i Krigsaarene kun har været meget smaa Mængder tilovers til Eksport, behøver ikke at være afgørende i saa Henseende, for efter alt hvad man har kunnet se paa Markerne i den forløbne Sommer, har der været Udsigter til, at vi skulde komme op paa et betydeligt større Høstudbytte, end Tilfældet har været i disse vanskelige Krigsaar. Dertil kommer dette, at de sønderjydske Landsdele, som nu indgaar i Kornordningen, vil ganske utvivlsomt, selv om de ikke endnu er oppe paa et saa stort Høstudbytte som normalt, kunne byde os et Overskud, fordi Befolkningen dernede udgør en forholdsvis mindre Del af den samlede Befolkning, end Tilfældet er i det gamle Kongerige. De Høstudsigter, man har regnet med, kan jo imidlertid ikke fuldt ud opgøres eller bedømmes, det vil først kunne ske, efterhaanden som der fremkommer Tærskningsresultater, og hvad disse vil vise, kan ingen med Bestemthed forudse. Jeg maa dog sige, at selv om de faa Tærskningsresultater, der foreligger, ikke kan siges at være lovende og ikke synes at staa Maal med det, som tidligere Beretninger har stillet i Udsigt, saa er der dog neppe Tvivl om, at der for Hvedens Vedkommende, naar der indføres en Rationering som den, der her er Tale om, vil kunne opnaas et Overskud og et ikke ubetydeligt Overskud. Jeg støtter dette ikke blot paa de Udsigter, der kan være for Hvedehøsten — for, som sagt, de Tærskningsresultater, der foreligger, er ikke særlig lovende —, men ogsaa derpaa, at selv med en saa ringe Hvedehøst som sidste Aars var der nok til, at Befolkningen kunde forsynes med 11—12 Hvedemærker pro persona. At det i Slutningen af Høstaaret blev nødvendigt at sætte Rationen ned til 4 Brødmærker, skyldtes jo, at Rationering ikke var blevet gennemført fra Høstaarets Begyndelse, saa at For-